

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2000. nov.–dec.

V/6. szám

Ára: 150,- Ft

Betlehem – Jézus Krisztus születésének helye

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

Szíriai Szent Efrém: A Föld lett lábának zsámolya	1
L. Scheffczyk: Szűz Mária, a Messiás Anyja.	2
Szíriai Szent Efrém: Csodálatos Szűz Mária	5
II. János Pál pápa: Ne féljete! Nagy örömet hirdetek.	6
A betlehemi Kisded (P. Reus életéből)	9
II. János Pál pápa: Légy segítség hű népednek!	12
Gobbi atya: Égi ragyogásom	13
Suenens bíboros: Az ádvent Szent Szűze.	13
Mária kegyhelyek	
Török József: Betlehem	14
A világ legelső Mária-kegyhelyén	16
Jézus, minden nemzet Királya	18
A különleges áldás	21
A szentáldozások kilencede	22
A rózsafüzér	
Az egység rózsafüzére	23
Daniel-Ange: Isten meghallja a kicsinyek kiáltását	24

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Jézus, minden nemzet Királyának
képe

A Tengernek Csillaga folyóirat meg-
rendelhető a Stella Maris Alapítvány
postafiók címén, megvásárolható temp-
lomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és
nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapít-
vány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: ABN-AMRO
Bank
10200885-32621031-00000000

Gyermek születik nekünk

A nép, amely sötétben jár,
nagy fényességet lát.
Akik a halál országának árnyékában laknak,
azoknak világosság támad.
Nagy ujjongással töltöd el őket,
kitörő örömet adsz nekik.
Úgy örülnek majd színed előtt,
ahogy aratáskor szoktak örülni,
s ahogy akkor örülnek, amikor a zsákmányt osztják.
Mert terhes igáját, a vállára nehezedő rudat,
sanyargatója botját összetöröd, mint Midián idejében.
Mert minden harcban viselt sarut,
minden vérben forogatott ruhát elégetnek,
s tűznek lesz martaléka.
Mert gyermek születik,
fiú adatik nekünk,
s az ő vállára kerül az uralom.
Így fogják hívni:
Csodálatos, Tanácsadó, Erős, Isten,
Örök Atya, Béke Fejedelme.
Messzire kiterjed majd uralma,
és a békének nem lesz vége
Dávid trónján és királyságában,
amelyet megerősít és megszilárdít
a jog és az igazság által.
Mostantól mindörökké ezt teszi
a Seregek Urának féltő szeretete.

(Iz 9, 1–6.)

A Föld lett lábának zsámolya

Szíriai Szent Efrém

Betért hozzá, majd kilépett belőle a külvilághoz hasonló termetben és ruházatban. Az Anya a szőlőtő, aki természetfeletti módon termette szőlőfürtjét, és mivel a szőlőtő más természetű volt, mint fürtje, ezért a gyümölcs felvette a szőlőtő színét, és úgy lépett elő belőle. Ő az élő víz Forrása, ahonnan a szomjazók inni kapnak. Akik ezt a vizet megízlelik, százszoros termést hoznak.

Ezért nem hasonlít ez a nap a teremtés első napjához.

Azokban a régmúlt napokban lettek létre szőlítva a teremtmények, ezen a napon pedig meg lett újítva és meg lett áldva a Föld Ádám kedvéért, aki miatt egykor átok sújtotta. Ádám és Éva a bűn által halált hoztak a világra, a világ Ura azonban Mária által új életet ad nekünk. A Gonosz a kígyó által Éva fülébe öntötte mérgét, a Jóság azonban lehajolt irgalmasságával, és a hallás útján betért Szűz Máriához. Ugyanazon az ajtón lépett be egykor a halál, mint most az élet, és megsemmisítette a halált. Akit egykor kerubok hordoztak, azt hordozza most a Szent Szűz két karja. Az Istent, akit a világmindenség nem tud körülfogni, azt öleli és viszi Szűz Mária. A Király, aki előtt az angyalok, a tűz-lélek-lények megremegnek, a Szűz keblén nyugszik, és ő mint kicsiny fiát becézgeti. A menny az Ő fenségének trónja, és Ő Szűz Mária térdén ül. A Föld lett lábának zsámolya, és Ő mint gyermek tipeg le rá. Két tenyere volt a por mérőedénye, és most Ő mint Fiú járkál rajta. Ó boldog Ádám, aki Krisztus születése által megtalálta az elveszített dicsőséget! Ki látott már olyat, hogy az agyag szolgál Alkotója ruházatául? Ki látott valaha olyat, hogy pólyába lett takarva a Tűz? Isten az ember kedvéért alacsonyodott le mindehhez. Isten megalázta magát szolgája kedvéért, aki kevélyen felkelt, és a gyilkos Gonosz tanácsára áthágta a törvényt. Ő, a törvény Szerzője, megalázta magát, hogy minket felemeljen. Leereszkedett a Föld lakóihoz a mennyei irgalmasság váltságdíja, az Orvos, hogy meggyógyítsa a beteg világot.

Dicsőség Neki, dicsőség az Atyának, aki Őt küldte, és dicsőség a Szentléleknek mindenkor és mindörökké!
Amen.

Szűz Mária, a Messiás Anyja

L. Scheffczyk

Jézus és a Szűzanya nem sorolhatók a mindennapi emberek közé. A Fiú, Jézus Krisztus nem magán-személyként jött a világra, hanem mint Istenember és Megváltó, ezért emberi születése is rendkívüli kegyelmet árasztó esemény. Az Asszony, aki az Ő édesanyjául lett kiválasztva, ezzel belépett a megváltás nagy misztériumába, és megtisztelő helyet kapott benne.

Így Szűz Mária anyai méltósága – ami mind a négy evangéliumban és az Apostolok cselekedeteiben is meg van említve – sem értelmezhető általános emberi megjelölésként, ami csupán egy rokoni, családi kapcsolatra utal. Benne rejlik ennek az Asszonynak az értékelése és elismerése is, mivel az ő megemlítésével Jézus Anyjáról, vagy Erzsébet szavaival „az én Uram Anyjáról” (Lk 1, 43) van szó. Mivel Krisztussal kapcsolatban „az Úr” (Kyrios) méltóság isteni címet fejez ki, azért itt Szűz Mária anyai címe is rendkívüli, mert messiásanyaságot, istenanyaságot jelent. Ezért áldottabb ő minden asszonynál (vö. Lk 1, 42), akinek anyasága a többieké fölé magasodik.

Szűz Mária anyaságának ezt a messiási és magasztos jelentését nem az evangéliumok szerzői ismerték fel elsőként. Már előbb feltűnt egy tanításban, ami valószínűleg a legkorábbi szentírási tanúbizonyosság Szűz Máriáról. Szent Pálnak a galatákhöz írt levelében (ami 48 és 58 között keletkezhetett), szó van Jézus Krisztus küldetéséről: „De amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, s a törvény alattvalója lett. Ki kellett ugyanis váltania a törvény alá rendelteket, hogy a fogadott fiúságot elnyerjük” (Gal 4,4). Ez szinte hitvallásként hangzik, ami az isteni Megváltó emberré válásának egyedülálló jelentőségét mutatja be. E mondatba beletartozik az Asszony, az Anya, aki a Megváltót szülte. Nyilvánvaló, hogy egy emberöltővel Krisztus halála után már nem tekintették Szűz Mária anyaságát magától értetődő, járulékos és természetadta körülménynek. Olyan tényként értékelték, amit az emberré válással kapcsolatban meg kell említeni, mert hozzá tartozik a hithez és az üdvösséghez. Már ebben is megmutatkozik, hogy az Újszövetség legrégebbi és leglényegesebb kijelentése Szűz Máriára mint az Úr Anyjára vonatkozik, ami azonban messiásanyaságot, istenanyaságot jelöl, és a hit szempontjából jelentős. Itt világgossá válik a Krisz-

tus és Szűz Mária között lévő közvetlen kapcsolat, ami magában foglalja Szűz Mária személyének fontosságát, és Krisztusnak való alárendeltségét is.

Az evangéliumokban ki vannak emelve az Istenanya jellemének bizonyos vonásai. Jelentős Szent Lukács leírásában Szűz Mária köszönetése (Lk 1, 26). Az angyal üzenete azt bizonyítja ugyanis, hogy a messiásanyaság nem természetes tény, nem a természet erőiből következik, és az emberrel csak természetfeletti módon történhet meg. Ennek az anyaságnak oka nem szorítható a természetes határok közé.

Az angyal szava: „Kegyelmet találtál Istennél” (Lk 1, 30) és az ígélet: „A Szentlélek száll le rád” (Lk 1, 35) nyilvánvalóvá teszi, hogy ennél az anyaságnál egy női teremtmény felé megnyilvánuló egyedülálló meghívásról és Istennek természetfeletti kegyelmi adományáról van szó.

A kegyelmi meghívás azonban sohasem nyilvánul meg kényszerítő módon az ember felé. Szabad választ vár, amit Mária fenntartás nélkül megadott: „Íme az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint” (Lk 1, 38). Ezzel a „legyen”-nel tudatosan és feltétel nélkül veszi magára a messiásanyaságot, mert nem tudhatta előre, miképpen fogja véghez vinni művét a Messiás, és miképpen kell majd Vele kapcsolatban szolgáló anyaságát teljesítenie.

Ez a „legyen” tehát az ő rendíthetetlen hitének kinyilvánítása. A hit lényeges szerepet játszik a messiásanyaságban. Szűz Mária anyaságát egyenlő mértékben határozza meg a hit hatalma és a test ereje.

A születés története egyszerűen hírül adja a testi anyaság tényét (Lk 2, 1-7) anélkül, hogy a benne kifejezésre jutó titkot kibővítené az emberi, anyai szolgálat kiemelésével, amivel Mária anyai kötelességeit tudomásul veszi. „Pólyába takarta és jászolba fektette” (Lk 2, 7). A templomban való törvényszabta bemutatásnál (Lk 2, 22), az Egyiptomba való menekülésnél (Mt 2, 13) és a tizenkétéves Jézus keresésénél Jeruzsálemben (Lk 2, 41) a Szűzanya bebizonyítja áldozatos anyaságát, amivel ő az Úr gyermekéveit körülvette.

Ezzel az emberi odaadással azonban kapcsolatban állt annak a természetfeletti titoknak ismerete, ami a Gyermekben el volt rejtve.

Ezért nyilvánult meg anyai magatartásában olyan rendkívüli elgondolkodás és szemlélődés, ami más anya-gyermek kapcsolatban nem lelhető fel. „Anyja a szívébe véste ezeket a szavakat” (Lk 2, 51). Ezt nem kibővíti a gyermek természetes viselkedése sem, amelyet anyja és törvény szerinti apja iránt tanúsít: „Engedelmeskedett nekik” (Lk 2, 51).

A kánai menyegző csodájánál a Szűzanya hívó bizalma készletti Fiát, Jézust hatalmának első bizonyítására, és dicsőségének kinyilatkoztatására (vö. Jn 2, 11), ami közelebb hozza „az Ő titokkal teljes óráját” (vö. Jn 2, 4). Amennyiben „az én óram” alatt azt az időt értjük, amit az Atya határozott meg a megváltás idejéül, akkor ezt jelentőségteljes utalásnak vehetjük:

Kérése által az Anya ugyanis a maga módján közreműködik abban, hogy a Megváltó művét megindítsa és a világban nyilvánosságra hozza. Bár ő maga nem lép be ebbe a műbe és közvetlenül nem vesz részt benne, mégsem jelentéktelen, amit tesz. Ezt a művet ő közvetíti elsőként az emberiség felé!

Mivel maga a megváltás műve a Fiú és az Atya kezdeményezése, ezért ebből teológiai megokolás adódik arra, hogy Szűz Mária a továbbiakban miért vonul vissza Fia nyilvános működéséből. Magába a megváltó cselekménybe, valamint az Atya és a Fiú közötti kapcsolatba Szűz Mária nem léphet be. Ezért marad ő a megváltás előkészítő szakaszában bizonyos mellékszerepben, ami nem vonhatja magára az általános figyelmet. Ezt a tényt tartják szem előtt az evangélisták (első sorban Márk), amikor tanúságtételüket „János keresztségétől fogva egészen a menybevétel napjáig” eltelt időre összpontosítják (ApCsel 1, 21).

E visszavonultság jellemző módon akkor szűnik meg, amikor a Fiú műve a kereszten beteljesedik. Bizonyosan nem véletlen, hogy amikor Szent János leírja a Megváltó „óráját” a kereszten, ezzel együtt megemlíti az Anya jelenlétét is. Úgy tűnik, hogy az Anya a kereszt alatt kapja Fia gyermeki szeretetének utolsó és legnagyobb bizonyosságát: „fiú, íme a te anyád!” de megfontolandó, hogy ez a szó a második helyre került (Jn 19, 25). Első helyen a Anyához intézett szó áll: „Asszony, íme a te fiad!”

A gyászoló Szűz Mária, aki az ő lelki-személyes anyaságát a Fiúval kapcsolatban a szenvedés megtapasztalása és átvállalása által a legmagasabb fokon éli át, itt nyilvánvalóan feladatot kap a tanítvánnyal kapcsolatban (aki egy személyben képviseli az összes tanítványt). Itt Szűz Mária anyasága, ami a Fiúval való együttlésben kiállja a legnagyobb próbát, egyszermind kiterjed a tanítványokra is, vagyis az egész Egyházra. Ez a magyarázat nem mond ellent annak a különleges jelképi tartalomnak és magasztos titokzatosságnak, amit Szent János leírása magában foglal.

Szent János keresztjelenetében azt látjuk, hogy Jézus Anyjának szerepe elnyeri lezáró és összefoglaló szakaszát az Újszövetség számára. Anyasága immár kiterjed a születő Egyházra.

Biztos alapokon nyugszik az apostolok története, ami leírja, hogy az Úr mennybemenetele után Szűz Mária jelen volt a tanítványok és az apostolok között: „Egy szívvel-lélekkel állhatatosan imádkoztak” (ApCsel 1, 14). Az Anya jelenléte az imádkozó közösségben röviddel a pünkösdi esemény előtt annak a jele, hogy messiásanyasága immár az Egyház felé fordul. Csendes jelenlétével „az Egyház megalapításának előkészítését és anyai gondozását” szolgálja. (R. Laurentin) Így az Újszövetség történetileg legkésőbbi utalása Szűz Máriára azt mutatja, hogy az Úr Anyja nem veszíti el anyai feladatát az Egyház idejében sem, hanem folytatja megváltozott formában.

(Ezt a cikket az EWIG című lap szíves engedélyével közöljük.)

Csodálatos Szűz Mária,
te ajándékoztál meg minket Isten Fiával.
Szájam nem méltó arra,
hogy tisztaságodról beszéljek!
A kegyelemnek micsoda gazdag kincse
azoknak az élet, akik birtokolják.
Te ajándékoztad nekünk isteni Gyermeked
és mégis Szűz maradtál.
Ki dicsérhet eléggé téged?
Belőled származik a Magasságbeli.
Ő kicsivé lett, hogy bennünket felmagasztaljon.
Dicsérem nevedet itt és Isten országában.
A menny, a Föld és mindaz, ami él,
téged dicsér és tisztel ez énekkel,
mert te felülmúlod szentségben a kerubokat.
A te szépséged felülmúlja a szárnyas szeráfokat.
Tisztább vagy az Úr angyalainak seregénél,
akik az Urat hordozzák kezükön,
mert te szülted e világra az Üdvözítőt!

Szíriai Szent Efrém, †373

Ne féljete! Nagy örömet hirdetek nektek!

II. János Pál pápa beszéde Betlehemben

„Gyermek született nekünk, fiú adatott nekünk... Ez lesz az ő neve: csodálatos, tanácsadó, erős Isten... béke Fejedelme” (Iz 9, 5)...

Izaiás szava az Üdvözítő e világra jöttét hirdeti. Ez a nagy ígélet itt Betlehemben teljesebbé vált. Kétezer év óta a keresztények nemzedékről nemzedékre mély megindultsággal és örömteli hálával ejtették ki Betlehem nevét. Mint a pásztorok és a napkeleti bölcsek, mi is eljöttünk, hogy megtaláljuk a gyermeket „pólyába takarva és jászolba fektetve” (Lk 2, 12). Mint előttünk annyi zarándok, mi is csodálattal és imádással borulunk le az itt beteljesedett kimondhatatlan misztérium előtt. Amikor megkezdtém szolgálatomat mint Péter utóda, az első karácsonyon nyilvánosan is kifejeztem kívánságomat, hogy szívesen ünnepelném Betlehemben pápaságom kezdetét. Akkor ez lehetetlen volt, s mind a mai napig sem volt lehetséges. Ma azonban hogyan ne dicsérem minden irgalmasság Istenét kinek útjai titokzatosak, és szeretete végtelen azért, hogy a nagy Jubileum Évében elhozott ide, ahol az Üdvözítő született.

Betlehem az én jubileumi zarándoklatom középpontja! Ösvényeim e helyre vezettek, és ehhez a misztériumhoz, melyet ez a hely hirdet...

„Ne féljete! Nagy örömet hirdetek nektek, mely az egész népé lesz: ma megszületett Dávid városában az Üdvözítő, aki az Úr Krisztus.” (Lk 2, 10-11.)

Az öröm, amit az angyal hirdet, nem régmúlt dolog. Mai öröm, Isten üdvössége örök napjának az öröme, s ez az örök nap átfogja a teljes időt, a múltat, a jelent és a jövőt. Figyelmeztetést kapunk az új évezred hajnalán, hogy jobban megértsük: az időnek azért van értelme, mert az Örökkévaló belépett a történelembe, és velünk marad örökre. Beda Venerabilis szavai jól kifejezik ezt: „Az Úr folyamatosan fogantatik Názáretben, és születik Betlehemben ma is, és az idők végéig minden nap”. Ebben a városban ugyanis mindig karácsony van, mindennap karácsony van a keresztények szívében. Mindennap hirdetnünk kell a világnak Betlehem üzenetét, a nagy öröm jó híré: az örök Ige, aki „Isten az Istentől, világosság a világosságtól” testté lett, s eljött, hogy közöttünk lakozzék (vö. Jn 1, 14). Az újszülött Kisded, aki védtelen és teljesen Szűz Mária és Szent József gondoskodó szeretetétől függ, a világ teljes gazdagsága. Ő a mi mindenünk.

Ebben a Gyermekben, a Fiúban, aki nekünk adatott, nyugalmat találunk lelkünknek és megtaláljuk a soha el nem fogyó Kenyeret, az eucharisztikus Kenyeret, amit ez a város a nevével is hirdet, hiszen Betlehem azt jelenti: a kenyér háza. Isten rejtőzik a Kisdedben, az istenség rejtőzik az élet Kenyerében. Áhitattal imádlak rejtőző istenség, ki valóban itt vagy e színek alatt.

Az isteni önküiresítés nagy misztériuma, megváltásunk műve, mely a gyöngeségben valósul meg, nem egyszerű igazság. Az Üdvözítő éjszaka, a betlehemi barlang sötétjében és szegénységében született. „A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál árnyékában laknak, azoknak világosság támad” hirdeti Izaiás (9, 1). Ez a hely megismerte az elnyomás igáját és botját. Hányszor lehetett ezeken az utcákon hallani az ártatlanok kiáltását! Az Üdvözítő születési helye köré épített nagy bazilika is olyan, mint valamely régi, viharvert erődtítmény. Jézus bölcsője mindig a kereszt árnyékában van. A betlehemi születés csendje és szegénysége egy valóságot alkot a Kálvária fájdalommal, sötétjével és halálával. A bölcső és a kereszt a megváltó szeretetnek egy és ugyanazon misztériuma. A test, amit Mária a jászolba fektetett, azonos a kereszten feláldozott testtel.

Hol van hát a „csodálatos Tanácsadónak, az erős Istennek, és a béke Fejedelmének” az uralma, amelyről Izaiás próféta beszélt? Milyen az a hatalom, amelyre maga Jézus hivatkozik, mondván: „Nekem adatott minden hatalom a mennyben és a Földön” (Mt 28, 18).

Krisztus országa „nem e világból való” (Jn 18, 36). Az Ő országa nem az erő, a gazdagság és a hódítás bizonyítása, melyek az emberi történelmet látszólag vezérlik. Ellenkezőleg! A Gonoszt legyőző hatalomról, a bűn és a halál feletti végleges győzelemről van szó. A teremtményekben lévő istenkép torzulásait gyógyító hatalom ez. Krisztus hatalma átforgalmazza gyenge természetünket, és a Szentlélek kegyelmével alkalmassá tesz arra, hogy Istennel közösségben, egymással pedig békeségben éljünk. „Akik befogadták Őt, azoknak megadta a hatalmat arra, hogy Isten fiaivá legyenek.” (Jn 1,12). Ez Betlehem üzenete ma és mindig. Ez az a rendkívüli ajándék, amit a béke fejedelme 2000 éve elhozott a világnak...

Egy kétezer évvel ezelőtti eseményre tekintünk vissza, de lélekben átöleljük az egész időt. Meghatározható helyre jöttünk össze, de átkaroljuk az egész földkerekséget. Egy újszülött gyermeket ünneplünk, de magunkhoz ölelünk mindenkit mindenhol. Innen a

Jászol teréről ma minden idők minden emberének erővel kiáltjuk: „Béke veletek! Ne féljete!” E szavak a Szentírás lapjain állandóan visszahangzanak. Isteni szavak, melyeket a feltámadott Jézus mondott. „Ne féljete!” (Mt 28,10.) Ne féljete itt maradni, és őrizni keresztény hagyományaitokat azon a helyen, ahol az Üdvözítő született!

A betlehemi barlangban, miként Szent Pál mondotta a mai szentleckében: „Megjelent Isten kegyelme” (Tit 2, 11). Az itt született gyermekben a világ megkapta az irgalmasságot, melyet Isten megígért atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódainak mindörökké (vö. Lk 1, 54–55). A megtestesült örök Ige misztériumának fényében hagyjunk el minden félelmet, és legyünk olyanok, mint az angyalok, dicsőítvén Istent, aki ily nagy ajándékot ad a világnak! Az égiek kórusával együtt énekeljünk „új éneket” (Zsolt 96, 1)! „Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a Földön a jóakarató embereknek” (Lk 2, 14)!

Ó betlehemi Kisded, Szűz Mária Fia és Istennek Szent Fia, minden időnek Ura és a béke Fejedelme, aki ugyanaz vagy „tegnap ma és mindörökké” (Zsid 13, 8): miközben előrehaladunk a harmadik évezredben, gyógyítsd meg sebeinket, erősítsd lépteinket, nyisd meg szívünket és lelkünket „a mi Istenünk irgalmassága” előtt, amivel „meglátogat minket a magasságból felkelő” (Lk 1, 78).

Amen.

(2000. március 24.)

* * *

A Boldogságos Szűz Mária öröme
járja át és töltsse el minden kedves Olvasónk szívét
ennek a Jubileumi Évnek karácsonyán,
az Úr Jézus születésének 2000. évfordulóján!

A Szerkesztő

A betlehemi Kisded

Johannes Reus SJ atya csodálatos életéből

A szentség hírében meghalt, áldott emlékű Johannes Reus atya 47 évet töltött a braziliai missziókban. Jól látta, hogy az Egyház legnagyobb problémája nem csupán az, hogy kevés a pap, hanem hogy a papi hivatások értelmét általában megkérdőjelezzik. Már nem hiszik az emberek, hogy a pap Krisztus mása. Az Úr azonban különleges kegyelmi adományaival megmutatta neki, mily nagyon szereti papjait. A kegyelmekkel megajándékozott misztikus 35 éven keresztül szemlélhette az Úr megtestesülésének titkát, és látta ugyanakkor kereszthalálát is, amint drága szent Vérének áldása kiárad a Földre és a tisztítóhelyre.

Pater Reus férfiasan nyers modorából, ami mindenkinek feltűnt, nem lehetett arra gondolni, hogy élete legkedvesebb élményei közé tartozott a gyermek Jézussal való gyengéden bensőséges kapcsolata. A betlehemi isteni Kisdeddal való viszonya nemcsak Isten szolgájának belső életére világít rá, hanem arra is, hogy Jézus mily felfoghatatlan szeretettel fedi fel magát az emberek előtt. Szent Hildegárd mondja: „Isten szeretetének legnagyobb bizonyítéka, hogy emberré vált. Szinte Isten arcára tekint az ember.” Éppen Betlehem titka által kellene nekünk a láthatatlan Isten ismeretére, sőt szeretetére „ragadtatnunk”, ahogy azt a karácsonyi prefáció mondja. Ebben az emberi értelem számára valóban felfoghatatlan karácsonyi eseményben mint szeretetreméltó gyermek öltött látható alakot az Örök Atya „Igéje”. Egyedül Isten szeretete képes ilyesmit elgondolni és megvalósítani. A karácsonyi esemény felmérhetetlen, túlmutat minden mértéken és nagyságon, és az ember elnémul előtte. A menny leszáll a Földre. Maga az Isten rendeli alá magát a földi élet törvényeinek, hogy ezáltal minden életet magához vonzzon, megváltson, meggyógyítson és üdvözítsen. Ha el-elgondolkoznánk ezen a megrendítő mondaton: „És az Ige testté lett és miköztünk lakozott”, nagyobb alázattal hajtánánk térdet. Assisi Szent Ferenc és sok szent került elragadtatásba e csodálatos titok szemlélése közben.

Már a gimnazista Johannes Reus is különleges vonzalmat érzett a betlehemi jászol készítéséhez, és ez keltette fel benne a vágyat, hogy szállást adjon az isteni Gyermeknek. A fiatal teológus Bambergben, a püspöki székhelyen felkeresett minden szép betlehemi jászlat, és gyermeki jámborsággal helyezte beléjük szándékait. Szeminaristaként írta naplójába a következő kérést, amit ő negyven évvel később élet-történe-

tében is megemlíti: „Drága isteni Gyermek, irgalmazz nekem! Ó, drága kis Jézusomnak szent Anyja, könyörögj érettem, hogy tisztaszívű legyek és az is maradjak mindig!” A jászolban fekvő Kisedd iránti bizalmas szeretet nemsokára az Oltáriszentségben jelenlévő Úr rendkívüli tiszteletéhez vezetett. Pater Reus számára a tabernákulum vált állandó betlehemi jászollá, amely előtt szívesen térdelt imádatban. Éppen az Oltáriszentségben várja a szeretet Ura teremtményeinek imádatát. A tabernákulum előtt Pater Reus gyakran átélte az isteni Gyermek misztikus közelségét. Néhány nappal azután, hogy 1912. szeptember 7-én megkapta a szent sebeket, többször is látta a kis Jézust a jóságos Szűzanya karján. Teljes szívvel adott hálát ezért a rendkívüli kegyelemért.

Ugyanabban az évben, 1912 karácsonyán, csodálkozva ismeri be: „Az éjféle mise alatt láttalak a szentáldozásnál Téged a szívemben mint kis Gyermeket. Azt hiszem, nem volt tévedés.” Vajon nem azt az igazságot ábrázolja ez, hogy Jézus bennünk is élővé akar válni, és alakot kíván ölteni? „És ha Jézus ezerszer meg is születne Betlehemben, de benned nem születik meg, örökre elvesztél.” (Angelus Silesius).

Különös módon azonban éppen a karácsonyi ünnepek alatt szenvedett leginkább a kegyelmekkel megáldott misztikus éjjel-nappal a sajgó sebhelyek miatt. Így ír erről: „Add meg, hogy semmi más ne szerezzen nekem örömet, csak a Te keresztülszúrt Szíved!” (1918 karácsonyán)

Szeretni annyi mint szenvedni, az igazi Jézus iránti szeretet igazi kereszt iránti szeretetet jelent. Az isteni Gyermek iránt érzett szeretetnek is a keresztben kell gyökereznie.

1936 karácsonyától kezdve egyre gyakrabban élhette át Pater Reus az isteni Gyermek jelenlétét, mégpedig megható, magával ragadó gyengédséggel. A Szent Gyermek szeretetét hálás boldogsággal jellemzi: „Egyszerre csak látom a gyermek Jézust, amint hozzám simulva a bal karomon ül, és karját nyakam köré fonja. Egész világosan éreztem kis karját a nyakamon. Eleinte tiltakoztam, de mindhiába! Ennek igazságához nem fér kétség.” „Amikor 1936. december 28-án a plébánia-templom felé vezető út napos oldalán mentem, tisztán és világosan láttam, amint a kis Jézus fehér, szelíd fényével elhomályosította a Nap fényét. A kis Jézus látomása éjjel is tovább tart, amikor álmatlanul fekszem.”

Ki tudná felfogni, hogy mily tiszta szépség világított az isteni Szeretet ártatlan gyermekszeméből! Mintha mindig ezt akarta volna mondani a páternek: „Örülj és örvendezz Üdvözítődben, mert az örömben

megkétszereződik az erőd!” A jó páter ennek ellenére is gondterhelten kérdezi 1937 januárjában, hogy miért is pazarolja rá kegyelmét az Úr.

„Csodálatos kegyelmének dicséretére, azt hiszem, hogy mivel Ő szeretett Fiával megajándékozott minket, ezért mi mindannyian az Ő dicsőségének dicsőítésére vagyunk itt.” Minden dicsőség azonban belső.

1937 karácsonyán Pater Reus nemcsak saját magában szemlélhette a kis Jézust, hanem másokban is, amikor gyóntatott. A gyónók lelkében látta a kis Jézust több alkalommal ragyogó szépségben. Mily csodálatos gyümölcse ez a jó gyónásnak: „Jézus költözik lelkünkbe, csodálatos ragyogásban.”

Pater Reus legtöbbször a szent liturgiával kapcsolatban élte át az isteni Gyermekek jelenlétét, így 1938 negyedik adventi vasárnapján az introitusnál: „Harmatozzátok egek az Igazat! Akkor egészen élénken láttam a kis Jézust a magasban, mintha az Anyaszentegyház hívására éppen leszállni készülne közénk.”

1940 karácsonya előtt az áldozási éneknél: „Nézzétek eljön az Úr, és Vele minden szentje. Azon a napon nagy fényesség támadt” a páter nagy fényességben meglátta a gyermek Jézust és az Istenanyát, körülötte pedig sok-sok szentet, és a Szűzanya körül angyalokat. Ehhez fűzte hozzá Pater Reus: „Karácsonykor is eljön minden szent azokkal a kegyelmekkel, amelyeket közbenjárásukkal elnyertek. Egészen különleges azonban, amikor Jézus mint Uralkodó jön, és a hegyek ormai beroskadnak lépteit alatt.”

Hasonló kegyelmet más időkben is kapott Pater Reus, mint például 1941-ben, Jézus mennybemenetelének ünnepén. A szentáldozás után látta a Szűzanyát, karján a kis Jézussal, akit odanyújtott a páternek. „Felismertem, hogy ő volt az, aki nekem az édes Üdvözítőt nyújtotta a szentáldozásban” – írta.

Élete utolsó éveiben Pater Reus a szentmisében mindennap láthatta az isteni Gyermekeket.

Csodálkozva kérdezhetjük, hogy miért éppen a keresztáldozat vértelen megjelenítésében láthatta a kis Jézust. Nem azt akarja-e ezzel kifejezésre juttatni Jézus, hogy a megtestesülés legbensőbb titka is áldozat, az Isten Fia vértelen, de tökéletes és örökös feláldozása az Atya dicsőségére a mennyben, és testvérei üdvére a Földön?

(Weigl: A szeretet a legnagyobb c. könyv alapján)

Légy segítség hű népednek!

II. János Pál pápa

„Az Egyház így fohászkodik Szűz Máriához:

»Üdvözítőnk édesanyja, mennyeknek megnyílt kapuja,
Tengerjárók szép csillaga, Boldogságos Szűz Mária!
Légy segítség hű népednek, az elesett bűnösöknek,
Ki szülője Istenednek, Anyja lettél Teremtődnek.«

Csodálatos, hogy milyen messzire ment Isten, minden dolgok Teremtője és Ura, »önmaga kinyilatkoztatásában!«

Milyen ragyogóan hidalta át minden téren azt a végtelen távolságot, amely elválasztja a Teremtőt a teremtménytől!

S ha Isten önmagában kimondhatatlan és kifürkészhetetlen, méginkább az az Ige megtestesülésének tényében, aki a Názáreti Szűz által emberré lett.

Az egész teremtés, de főként az ember, nem tehet mást, mint hogy csodálkozik ezen az ajándékon, melynek a Szentlélekben lett részese.

Mert »úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda« (Jn 3,16).

Ennek a misztériumnak középpontjában, ennek a hitnek ámulatában áll Szűz Mária, a Megváltó fölséges Anyja.

Az Egyház, miközben az egész emberiséggel együtt közeledik ahhoz a küszöbhez, amelynél két évezred kapcsolódik egymásba, a hívők egész közösségével és minden jóakarató emberrel együtt a Megváltóhoz és Anyjához fordul ezzel a kéréssel: »légy segítség hű népednek, az elesett bűnösöknek!« Hiszen az Egyház amint ez a liturgikus ima is igazolja Krisztus üdvözítő misztériumában és az ő saját misztériumában tekint Isten Boldogságos Anyjára. Szemléli őt az emberiség történelmébe mélyen begyökerezve, látja őt az ember örök elhivatottságában a gondviselő terv szerint; fölneéz reá, aki anyai módon résztvevően van jelen a sokféle és szerteágazó gondokban, amelyek egyesek életére, családokra, nemzetekre nehezeden ezekben az időkben. A keresztény nép, amely állandóan a jó és a rossz között vergődik, saját védőjét látja benne, aki segíti őt, hogy el ne essék, vagy ha elesett, föl tudjon kelni.”

(Redemptoris Mater enciklika 51.)

Égi ragyogásom

Gobbi atya

Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepén

„Ragyogásom kegyelemmel és fényvel, szentséggel és tisztasággal kívánja palástként beborítani az egész földet.

Azért hoztalak téged ide ma, kis gyermekem,... hogy kedveseimet és minden gyermekemet a lehető leggyorsabban Szeplőtelen Szívem biztos menedékébe vezessed.

Én vagyok az Úr nagy napját megelőző hajnal.

Én vagyok a fényes, várva várt felhő, a kegyelem és a szentség égi harmatát hullatom a gonoszságban és a bűnben pusztasággá kiszáradt világra.

Egyesüljetek mindnyájan győzelmes seregemben, akik a jóság és a szeretet győzelméért akarjátok megvívni a nagy harcot. Ahová fénysugaram eljut, ott megszűnik a gonoszság, az önzés, a gyűlölet, a bűn és a tisztátalanság sötétsége.

Vigyétek el mindenhová anyai üzenetemet!

Terjesszétek a világ minden részén égi ragyogásomat!...

Napról napra erősödik fényem általatok, akik nekem válaszoltatok, mert már közel van Fiam, Jézus dicsőséges diadalának pillanata...”

(1986. dec. 8.)

***

„Szűz Mária minden ember számára az ádvent Szent Szüze. A megkeresztelteteké, akikben Krisztusnak még szenvednie kell, hogy elérje kora teljességét. Azoké is, akik még nem találták meg az Üdvözítőt, akik még a sötétben tapogatóznak, de még nem fejtették meg az égi jeleket, vagy azoké, akik látták a csillag fényét, de nem volt elég erejük ahhoz, hogy elhagyják országukat, útra keljenek és az Üdvözítőnek aranyat, tömjént és mirhát áldozzanak. Ő az az Asszony, akinek a mi szavunkra, a mi kezünkre, a mi karunkra van szüksége, hogy Fiának szolgáljon, hogy vele együtt mi is Krisztushordozók legyünk és Őt az emberek közé vigyük, akik azért hálnak meg, mert nem ismerik Őt. Ő az az Asszony, aki eljön közénk, és aki a világ számára egyre inkább láthatóvá akar válni.”

Suenens bíboros

Mária-kegyhelyek

Betlehem

Mikeás próféta hetedfél évszázaddal Jézus Krisztus születése előtt a következőképpen jövendölt: „Te Betlehem, Júda földje, éppen nem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert belőled származik majd a vezér, aki népemet, Izraelt kormányozza”. A jövendölés világos állítást tartalmaz: Júda városai közül az egyik, amelyiknek Betlehem a neve, szülővárosa lesz a választott nép vezérének, aki nem más, mint a Messiás. Szent Máté evangélista, egyike a tizenkét apostolnak, két okból kifolyólag is jól tudta, hogy ezt a próféciát Jézus Krisztus születési helyére kell érteni. Egyrészt, mert a tanítványok legbenső köréhez tartozva, közvetlenül a legilletékesebbtől, magától Jézus Krisztustól tudta meg születésének helyét; másrészt pedig amiatt, hogy az evangélium lejegyzésekor nem saját, emberi, írői ihletésének hatására írta le mindazt, amit tudott, hanem a Szentlélek sugalmazásának „árnyékában”, vagyis maga az Isten vállalta az evangéliumban foglaltak igaz voltáért a kezeséget. Az evangéliumban foglalt üdvtörténeti eseményeket az is megkülönbözteti az emberi kitalálásoktól, mítoszoktól, titkos tanoktól, hogy konkrét, megnevezhető tanúk szeme láttára, időben és térben pontosan meghatározhatóan mentek végbe. Jézus Krisztus születésének idejét az Augustusz császár idejében végzett népszámlálás rögzíti, helyét pedig az evangélisták, meg a szenthagyomány egyértelműen Betlehem városában adja meg. Ha mindez annyira magától értetődő, akkor miért kell erről újra írni? kérdezheti az olvasó.

A Szentanya ez év márciusában a Szentföldre zarándokolt és Betlehemben is járt abban a bazilikában, amely a születés barlangja fölé épült, s ahol lent a barlangban ezüst csillag mutatja Jézus Krisztus földi születésének pontos helyét. A pápa a jubileumi esztendőben végigjárva Jézus Krisztus földi életének ismert színhelyeit, a beszédein kívül pusztán jelenlétével is tanúságot akart tenni az egész világ szeme láttára („el-

menvén tanítsatok minden nemzetet!”) arról, hogy Jézus Krisztuson kívül kettőezer év múltán sincs és nem lesz soha az emberiségnek más Üdvözítője. Az Ő földi élete visszavonhatatlan történelmi esemény, s mint ilyen az egykori, eredeti helyszíneken kiváltságos módon idéződik fel. A történelmi tények alapkategóriáit, a helyet és az időt nem lehet tudatlanba venni. A történelem Jézusa nem vált néhány emberöltő során a hit Krisztusává, amint a legújabb tévtanítások állítják, hanem a történelem koordinátáinak segítségével megismerhető történelmi személyiség. Jézus Krisztus azonos a katolikus-keresztény hit Jézus Krisztusával.

Betlehem neve soha nem szerepelt a hitvallásban, ám erre azért nem volt szükség, mert a keresztények nem vonták kétségbe a születés tényének pontos helyét. A múlt század felvilágosult vallástörténései, bibliakritikusai kezdték az emberi észre hivatkozva megkérdőjelezni az evangéliumokban szereplő alapigazságokat. Főként a Jézus születésével foglalkozó fejezeteket vették vizsgálat alá, mert ha azok történelmi hitelessége meggyöngül, akkor az evangélium életadó üzenete erőtlenné válik. Ennek egyik első lépése volt Betlehemnek mint szülőhelynek megkérdőjelezése, mert a bibliakritikusok szerint az evangelisták azért írták a születés eseménye mellé Betlehem városát, hogy az ószövetségi jövendölés bevonásával hitelessé tegyék állításukat. A bibliakritikusoknak nem jutott eszükbe, hogy pontosan a fordítottja történt: a biztos ismeretből szerzett tudásuk alapján állított színhely az, ami igazolja a jövendölés valóságtartalmát, illetve annak beteljesülését. Mivel a II. Vatikáni Zsinat után a vallásos témájú könyveket nem kell szigorú vizsgálat alá vetni, hogy minden állításuk megfelel-e az egyházi tanításnak, számtalan, főként tudományos színezetű biblikus könyvben olvasható az a valótlan állítás, miszerint nem lehet tudni, hogy Jézus Krisztus hol is született. Mivel a Katolikus Egyház Katekizmusa az apostoli hitvallás alapján elemzi a katolikus hitet, hiába ütjük fel ezt a kézikönyvet, nem találjuk meg benne Betlehem városát a Megtestesült Ige születésének színhelyeként. Ezért öröm a katolikus hithez hűségesen ragaszkodó hívek számára, hogy Szent Péter apostol mai utóda, II. János Pál pápa a szenthelyeket végigjárva, Názáretben, Betlehemben és Jeruzsálemben is megerősített bennünket, testvéreit a hitben. A betlehemi születési barlangot fölkeresve a pápa szavak nélkül is nyomatékkal hangsúlyozta: nem a tudomány köntösébe bújtt tévtanítóknak kell hitelt adni, hanem az igaz tanúknak,

az evangelistáknak, akik jól tudták, amit tudtak, s a Szentlélek vigyázott arra, hogy azt nekünk át is adják. Vagyis azt, hogy Jézus Krisztus nem valahol, valamikor, meghatározhatatlan helyen és időben, hanem pontosan akkor, amikor Augustusz császár népszámlálást tartott, Betlehemben született.

Török József, történész, teológus

A világ legelső Mária-kegyhelyén

A zarándok, aki a betlehemi Születés-bazilika elé érkezik, arra gondol, hogy erődítmény előtt áll. A templom homlokzata szinte eltűnik az erős falak és oszlopok között. Mélyen meg kell hajolnia annak, aki be akar lépni, mert az ívelt kapu magassága mindössze százharminc centiméter.

A bazilika belsejét négy oszlopsor tagolja öt hajóra. A főhajó ablakkal áttört oldalfalai magasan felfutnak a mellékhajók fölé. A nyitott fedélszék későbbi időből való, de eredetileg, nagy Konstantin idejében sem volt mennyezete, akkor is nyitott fedélszéke volt. A főhajót negyven darab vörös mészkőből faragott oszlop szegélyezi. A mostani padlón hagytak egy nyílást, amelyen keresztül látható, milyen mélyen volt a Konstantin féle bazilika mozaikpadlója.

A zarándok a tágas templomon keresztül jut az oltár alatt húzódó kriptába, a születés ablaktalan barlangjába.

A grotta belsején évszázadok patinája ül. Jézus születésének misztériuma iránt a legkülönbözőbb formában fejeződött ki itt a nemzedékek hite és szeretete. A puha mészkőből vájt barlang bejárata eredetileg a föld színéről nyílt. Akkor került kriptá helyzetbe, amikor a templomot fölépítették. Felső részét kinyitották és beboltozták. 1869-ben tűz volt a barlangban, és ez elpusztította a boltozat mozaikját. Ma értékes függönyök takarják a falakat. A sok lámpa meghitt hangulatot és fényt ad az ablaktalan kegyhelynek.

Maga a barlang nagyjából 12 x 3 méteres helyiség. A szentély két oldaláról két lépcső vezet le oda. A barlang keleti végébe a két lépcső közé fülkét vágtak, ott áll az oltár. Az apszis falán még látni a középkori mozaik nyomait, amely Krisztus születését ábrázolta.

Az oltárral szemben (az oszloptól jobbra) három lépcsővel mélyebben egy kis kamra nyílik, amelyben a sziklából kivájt jászol áll. Ezt

márvánnyal burkolták be. A jászol barlangja 3 méter széles és a jászol széléig 1,8 méter mély. Palesztinában nem ritkaság a barmok jászolául vájt fülke.

Arkulf, Gallia püspöke 670 táján így írja le, amit Betlehemben látott: „A város külső, keleti sarkán található egy természetes félbarlang. A belső, egészen hátul lévő részét az Úr jászolának hívják, amelybe Szűz Mária az újszülött Jézust fektette. A fent említett jászolhoz kapcsolódik a belépőhöz közelebb eső rész, ami a hagyomány szerint a tulajdonképpeni születés helye. A barlangot az Úr jászolával együtt drága márvánnyal bélelték ki.”

A Születés-barlang és a Jászol-barlang létezésének a második század óta töretlen hagyománya van.

Eusebios (†339) leírása szerint: „Betlehem lakói mind a mai napig tanúskodnak az atyáiktól rájuk szállt hagyomány alapján mindazoknak, akik a történetek miatt Betlehembe jönnek. Tanúskodnak az igazság mellett, mert megmutatják a barlangot, amelyben a Szűz megszülte és jászolba fektette Gyermekeit... Az ősz Heléna (Szent Ilona) két templomot alapított Istenének, akit imádott: Az egyiket a születés barlangjánál, a másikat a mennybemenetel hegyén. Mert az Emmanuel az égből szállt alá, hogy emberként megszülessék. Születésének helyét héberül Betlehemnek hívták. Ezért a jámbor császárnő csodálatos emléket állított az Istenanya szülése számára, amennyiben a barlangot elmondhatatlan gazdagon felékesítette. Hamarosan ezután a császár maga is megtisztelte a helyet ajándékaival, arany, ezüst ékszerekkel és tarka szőnyegekkel tetézve meg anyja adományait.”

A születés helyén a belépő először a jászol kápolnáját pillantja meg bal oldalt, ahová Szűz Mária a kis Jézust fektette. Falait márvánnyal borították. Itt található a napkeleti bölcsek oltára, amelyen a katolikusok mutatnak be szentmisét. A görögkeletiek a születés helyén, az ezüst csillag fölé emelt oltáron miséznek.

Ma a déli és az északi lépcső lent, a születés csillagát körülvevő apzisznál találkozik. A csillag a születés helyét jelző kőlap helyén van.

Itt jelent meg tehát látható módon a világ Megváltója. A csillagon felirat hirdeti: „Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est.” Itt született Szűz Máriától Jézus Krisztus.

A születés barlangját tömjénfüstölőhöz hasonló olajlámpások világítják meg. A barlang falát márvánnyal és drága kelmékkel borították. A barlangba érve karácsonyi énekekre zendítenek a zarándokok. Térdre

borulnak, mint a pásztorok és a bölcsek, hogy csókkal illessék azt a csillagot, amely Jákob és Dávid házából ragyogott fel.

Van aki ámulattal megáll a szakadatlan emberáradatban, és engedi, hogy átjárja szívét Isten szeretete, ami itt ezen a helyen nyilvánult meg látható módon 2000 évvel ezelőtt, míg az utána jövők szelíd nyomása újból kifelé nem irányítja lépteit.

(Kroll: Jézus nyomában c. könyv alapján.)

Jézus, minden nemzet Királya

A „Jézus, minden nemzet Királya” ájtatosság a Szentírásan alapszik. Jézus Krisztusnak egyik méltósága a „minden nemzet Királya” megszólítás, amelyet a Szentírás is megemlít és úgy mutatja be Őt, mint a Föld királyainak Uralkodóját (Jel 1,5.); a királyok és az urak Urát (Jel 19,6).

Jézus két amerikai nőnek nyilatkoztatta ki ezt az ájtatosságot 1988 és 1992 között. Az egyik Jézus szolgálójának, a másik az Ő szolgálója lelki anyjának nevezi magát. Alázattal ismeretlenek kívánnak maradni.

Jézus így szólt: „Eljöttem hozzád, hogy igen fontos üzenetet adjak a világnak. Mondom neked, eljönnek a napok, amikor majd irgalomért kiált hozzám az emberiség! Mondom neked, gyermekem, egyetlen menedéketek marad csak, ÉN magam VAGYOK ez a menedék! Szent Édesanyám által nyújtsanak nekem tiszteletet a lelkek! Ő közbenjár értük nálam, Jézusnál mint minden nemzet Királyánál. A »Jézus, minden nemzet Királya« ájtatosság legyen társa az irgalmasság ájtatosságának, melyet szeretett leányomnak, Fausztinának adtam, és annak, amelyet Szentséges Szívem adott szeretett leányomnak, Margit Máriának.” (Alacoque Szent Margitnak.)

„Gyermekem, nagyon szeretem az egész emberiséget. Az emberiségnek föl kell figyelnie a figyelmeztetésekre, amelyeket adok, különösen azokra, amelyeket Szent Édesanyám által adtam, amikor nagy irgalmamban elküldtem őt a földi gyermekekhez.”

„Az emberiségnek el kell ismernie isteni királyságomat és isteni jogaimat! Gyermekem, csak bennem fog békét lelni a világ.”

XI. Piusz pápa szavai szerint: „...hogy azoknak az áldásoknak bőséges és jó aratását biztosítsuk... szükséges, hogy Megváltónk királyi méltóságát olyan széles körben elismerjék, amennyire az csak lehetsé-

ges...” (Quas Primas kezdetű enciklika.) A pápa azért iktatta be a mi Urunk Jézus Krisztus királyságának liturgikus ünnepét (Krisztus Király ünnepét), hogy előmozdítsa uralmának elismerését, és hogy az egész világ évenként gondoljon rá. Ezt az ünnepet most az egyházi év utolsó vasárnapján ünnepeljük (advent első vasárnapja előtt).

Azt is előírta, hogy ezen a napon minden évben ajánlják föl az egész emberiséget Jézus Szentséges Szívének!

Jézus így szólt szolgálójához: „Az a szent akaratom és kívánságom, hogy az Egyház iktasson be egy ünnepet tiszteletemre, »Jézus, minden nemzet Királyának« tiszteletére! Olyan ünnep legyen ez, amely előmozdítja a népek közötti egységet!”

Jézus képeket és egy érmet is adott nekünk, hogy azok is segítsenek bennünket uralmának elismerésében. Imákat és ígéreteket is kinyilatkoztatott. Ezeket együttesen a „Jézus, minden nemzet Királya” ájtatosságaként ismerjük.

Az ájtatossághoz tartoznak:

az érem, amelynek egyik oldalán „Jézus, minden nemzet Királyának”, másik oldalán „Jézus, eucharisztikus Királyunk” (az Oltáriszentség) és Szent Mihály képe látható.

az imádságok: az egység rózsafüzére, a szentáldozások kilencede, a „Jézus igaz Király” tiszteletére mondott kilenced, a „Jézus, minden nemzet Királyának” litániája, a különleges áldás és a följajnlás „Szűz Máriának, minden kegyelem közvetítőjének”.

Jézus a következő ígéreteket adta azok számára, akik ezt az ájtatosságot magukévá teszik: a végsőkig való állhatatosság kegyelmét, békét a szívekbe és az otthonokba, gyógyulásokat, Jézus Szentséges Szíve és Szűz Mária Szeplőtelen Szíve különleges adományát, a Szentlélek adományait, védelmet zaklatás, veszély és a csapások idején.

Az érem Jézust mint minden nemzet Királyát ábrázolja koronával és jobb kezében az irgalom jogaival. A jogar fölött három koncentrikus kör látható, mint az atom-modellben. Sebeiből fénysugarak áradnak irgalmának jeleként. Megsebzett Szentséges Szívéből minden nemzetre Vér csordul, ami szeretetét jelképezi.

„Ez a kép annak a jele, hogy én uralkodom Égen és Földön, és országom uralma küszöbön áll. Add át ezt a képet az emberiségnek mint a kegyelem és a béke forrását! Szent Édesanyám készíti elő a nagy diadalt.

A Szeplőtelen Szív diadala vezet szeretetem és irgalmam uralmába. E képnek ismertté kell válnia! Rendkívül nagyok lesznek annak a kegyelemnek csodái, amelyeket e kép és ájtatosságom által fogok tenni.”

Az érem hátoldalán Szent Mihály látható az Oltáriszentség mellett, amelyből drága Vércseppek hullanak az alatta lévő kehelybe. Szent Mihály elmondta, Isten akarata, hogy őt mint Krisztus földi Egyházának védelmezőjét és az áldott Oltáriszentség őrzőjét tiszteljék. Így szólt: „Forduljanak hozzám a lelkek, hogy megújítsák tiszteletüket Urunk iránt az Oltáriszentségben! Méltó módon kell Őt imádni, szeretni, Neki hálát adni, Őt dicsérni és dicsőíteni a dicsőséges Oltáriszentségben!”

Az ájtatosság abból áll, hogy viseljük az érmet, tiszteljük a képet, elmondjuk az imádságokat, szentgyónáshoz, szentáldozáshoz járulunk és imádjuk az áldott Oltáriszentséget.

A kép zarándoklása. Jézus kérte, hogy fessenek képet Róla, és vigyék el népéhez mindenhová. A vándor-kép bejárta a világot. Milliók rótták le előtte tiszteletüket. Ez a kép elzarándokolt a portugáliai Fatimába, részt vett a Világbéke repülőgépes zarándoklatán, amelynek keretében sok ember jutott el a képpel együtt 1992-ben Moszkvába és 1994-ben Kínába. Ez a kép más zarándoklatokon is részt vett, és sok templomban, konferencián tisztelték, amikor bejárta Amerika földjét.

Az ájtatosság folyamatos csodája, hogy a „Jézus, minden nemzet Királya” vándorképe jó illatot áraszt Szívéből és Sebeiből. Ne feledjük, hogy egyedül Jézus a fölKent pap, a próféta és a király! Amikor Mária megkente Őt Betániában, Lázár háza megtelt az illattal (Jn 12,3). A kép illata még az utcákat is betöltötte. Ez 1993-ban történt Washingtonban a „Jog az életért” menetelés alatt, és 1993-ban a „Jézus” menetelés alatt Montreálban, Kanadában.

A „Jézus, minden nemzet Királya” ájtatosság tartalma megegyezik a Szentírás, a Szenthagyomány és az Egyház Tanítóhivatalának tanításával. Megkapta a „Nihil Obstat” engedélyt, az Egyház nyilatkozatát arról, hogy az ájtatosság mentes az erkölcsi és tanbeli tévedéstől. Enrique Hernandez Rivera, Caguas püspöke Puerto Ricóban kijelentette: „fölsírmerte annak szükségességét, hogy nagyobb tiszteletet nyújtsanak Urunknak és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak, aki minden nemzet igaz Királya”. Az ájtatosság terjesztőinek és mindazoknak „a legjobbakat kívánta Krisztus üzenetének továbbításában, akik Óhoz hasonló néven folyamodnak.” Az ájtatosság egyes részleteit Puerto Ricóban nyilatkoztatta ki az Úr.

A különleges áldás

A Szűzanya egyszer megjelent szolgálója lelki édesanyjának karján a gyermek Jézussal, aki rózsákat szedett Szentséges Szívéből, mindegyiket megcsókolta, majd a Szűzanya ajkához emelte őket. A Szűzanya is megcsókolt minden rózsát, átvette Gyermeke kezéből, saját Szívéhez érintette, és átadta valamennyit szolgálója lelki édesanyjának, aki azokat a Szűzanya Szeplőtelen Szívébe tette, hogy ő ossza szét a nemzeteknek. A rózsák a különleges áldás kegyelmei. Jézus Szűz Márián keresztül adja kegyelmeit gyermekeinek, ezzel is kiemelve a Szűzanya méltóságát, aki minden kegyelem közvetítője.

A különleges áldás módja: A különleges áldással meg lehet áldani jelenlévő és távollévő személyeket, ha elmondjuk az imát:

Ismerd föl Jézusnak, minden nemzet Királyának uralmát szívedben!
Éld át Jézusnak, minden nemzet Királyának uralmát a szívedben!

Szíveden keresztül add át más szíveknek is Jézus, minden nemzet Királya uralmát!

Így éljen „Jézusnak, minden nemzet Királyának” uralma minden szívben az egész világon!

Ezt a különleges áldást Szűz Mária, minden kegyelem közvetítője által kérem, aki mint minden nemzet Királynője és Édesanyja nyerte el számotokra ezt az igen nagy kegyelmet Fiának Szentséges Szívéből, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Amen.

Jelöljük meg a kereszt jelével a megáldandó személyek homlokát hüvelykujjunkkal, vagy kezünkkel rajzoljuk a kereszt jelét feljünk!

A különleges áldás adományai: Jézus Szentírás-beli Szavának elfogadása, megértése és átélése; a Jézussal és Szűz Máriával, a Krisztusban lévő társakkal való bensőséges kapcsolat, és annak adománya, hogy megismerjük Isten szeretetének titkait. Az áldás gyógyít és egységet hoz Krisztus Testébe.

Jézus azt akarja, hogy mindenki megkapja királyian különleges kegyelmeit. Mondjuk el családunkért, barátainkért, a papokért, az elvezettekért, a betegekért és a haldoklókért, mindenkiért, aki rászorul Isten irgalmas áldására!

A szentáldozások kilencede

Jézus így szólt szolgálójához: „Azt kívánom, hogy a hívő lelkek, akik magukévá teszik a »Jézus, minden nemzet Királya« ájtatosságot, végezzenek kilenc szentáldozásból álló kilencedet. Ajánljanak ezért föl nekem kilenc egymás után következő szentáldozást, és ha lehetséges, végezzenek szentgyónást a kilenced alatt tiszteletemre, »Jézus, minden nemzet Királya« tiszteletére!”

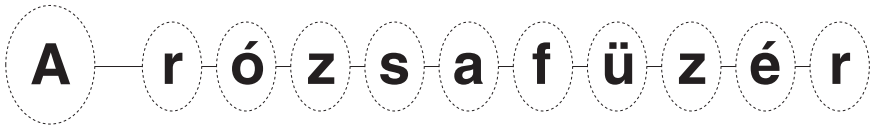
A szentáldozások kilencedéhez kapcsolódó ígéretek:

„Igen szép ígéretet adok azoknak a lelkeknek, akik följajánlják nekem ezt az ájtatosságot. Megígérem, hogy e lelkeknek különleges hatalmat adok királyi Szívem fölött. Amit a szentáldozások kilencede alatt kérnek, megadom nekik, ha megegyezik szent akaratommal.”

„Kérjenek tőlem a lelkek fönntartás nélkül mindent! Arra várok, hogy sok-sok áldást árasszak azokra, akik szeretettel fogadnak engem a szentáldozásban. E szentáldozásokat lelkük mélyén ajánlják föl Szep-lőtelen Anyám által mennyei Atyámnak, aki jóakaratóan fog rájuk mosolyogni, és megadja nekik atyai áldását.”

Urunk ezután még egyszer eljött szolgálójához. Amikor szolgálója előtt állt, föltekintett az égre, amely kissé fölnyílt. Jézus parancsára egy angyal érkezett a megnyílt égből, és leszállt a Földre. Ez kilencszer ismétlődött. Miután Jézus ezt megmutatta, így szólt: „Leányom, azoknak a lelkeknek, akik följajánlják nekem, »Jézus, minden nemzet Királyának« tiszteletére a kilenc egymást követő szentáldozást, azoknak egy-egy angyalt küldök mind a kilenc karból, minden szentáldozásnál egyet, hogy őrizzék ezt a lelket további földi életében. Ha ez a lélek további kilencedeket végez, az megnöveli angyali szolgálóm segítségével a léleknek irántam, az ő Istene iránti szeretetét. Ezt a kilencedet el lehet mondani, beleértve az ígéreteket, más lelkekért is, más lélek is megkaphatja az angyalok védelmét. Ha ezt a kilencedet közösségekért, nemzetekért és a világért mondják, azok is megkapják az angyalok védelmét. E végső nemzedék sok bűne miatt azt kívánom, könyörögjenek hozzám, küldjem el angyalaim seregét, hogy vezessék, őrizzék és védjék meg őket! Ez az én ünnepléses ígéretem.”

Az egység rózsafüzére

Ezt a rózsafüzért a rendes rózsafüzéren mondjuk. A csoportot kétfelé lehet osztani, az előimádkozókra (E) és a válaszadókra (V). Ha egyedül vagyunk, mindkét részt magunk mondjuk el. Mind az öt tized előtt mondjuk el a nagy szemekre:

E: „Mennyei Atyánk, a Te Fiad, Jézus Krisztus, föláldozott Főpapunk, igaz Prófétánk és fönséges Királyunk által”

V: „áraszd ránk Szentlelked erejét, és nyisd ki szívünket! Nagy irgalmasságodban bocsásd meg bűneinket, gyógyítsd meg gyengeségünket, újítsd meg szívünket hitben, békében, szeretetben és országod örömeiben a Boldogságos Szűz Mária, a mi Királynőnk anyai közbenjárására, hogy egyek legyünk Benned!”

A kis szemekre mind az öt tizedben mondjuk:

E: „Nagy irgalmasságodban”

V: „bocsásd meg bűneinket, gyógyítsd meg gyengeségünket és újítsd meg szívünket, hogy egyek legyünk Benned!”

Befejezésül mindannyian:

„Halljad Izrael! Az Úr, a mi Istenünk, az egyetlen Isten!

Ó, Jézus, minden nemzet Királya, bárcsak megismernék uralmat a Földön!

Szűz Mária, Édesanyánk, minden kegyelem Közvetítője, imádkozz és járj közben értünk, gyermekeidért!

Szent Mihály, népünk nagy Fejedelme, és népünk őre, jöjj a szent angyalokkal és a szentekkel, és oltalmaz meg minket!”

Az egység rózsafüzérének kilencede

Jézus így szólt szolgálójának lelki anyjához:

„Végezd el az egység rózsafüzérének kilencedét, mindenható és szent akaratom szerint, én pedig hathatósan és megfelelő módon fogok válaszolni imádra!”

A hívek ezt úgy imádkozhatják, hogy az egység rózsafüzérének válasz-imáját mondják egymás után kilencszer. Ezt megtehetik akár egyszerre, akár óránként vagy naponként.

Isten meghallja a kicsinyek kiáltását

Daniel-Ange

„A szentek sohasem öregszenek meg. Mindenkor az Egyház fiatal-ságának tanúi maradnak. Nem válnak sohasem a tegnap embereivé. Mindenkor a »holnap«, az evangéliumi jövő, az Egyház emberei, az eljövendő világ tanúi lesznek.” (II. János Pál pápa)

Az Úrnak sietnie kell, hogy felnevelje „az evangéliumi jövő ta-núit”! Amikor kevés az idő, rövide fogja tetteit. Feléget talán néhány útszakaszt...

Mintha Isten fel akarná gyorsítani a lelki fejlődés idejét. Úgy tűnik, hogy olykor megfordítja a megszokott utakat. Előfordul, hogy egyesek igen korán kapnak a misztika rendjébe tartozó kegyelmeket...

A gyermekek sokszor olyan közel élnek Isten misztériumához, amit mi nem is tételezünk fel róluk. Még be tudják fogadni azt, amit mi már képtelenek vagyunk megérteni, hacsak majd évek múltán el nem jutunk új gyermekségünkbe, amikor a szív lassan megtisztul az agy ártalmaitól. A gyermekek iskolájában egyes teológusok is gyarapodhatnak igazságban és tisztaságban.

Kicsinyeinknek bőven vannak karizmái is, csak fel kell ismerni és engedni, hogy gyakorolják azokat...

Nem állítom, hogy a szentség attól a lelki környezettől függ, amely-ben a gyermek nevelkedik. Önmagában véve nincs hozzákötve semmi-féle külső feltételhez. A legateistább környezetben is kibontakozhat-nak szentek, miként a rózsa a pusztaságban. Mégis azt mondom, hogy tudva vagy nem tudva bűnrészességet vállalni egy olyan világgal, ahol minden összeesküdött a lelki élet elfojtására, az annyi mint hozzá-járulni a gyermekek megfojtásához, akiknek nagyobb szükségük van Istenre, mint a levegőre. Egyszerűen azért, hogy éljenek.

Saint Exupéry meggyilkolt Mozartokról beszélt. Ó ti, akik gyerme-kekért vagytok felelősek, kérlek benneteket, ne öljétek meg jövőnk Sienai Szent Katalinjait és Páli Szent Vincéit! Ne fojtsátok el a szent-ség hajtásait, ami a keresztség által került a kicsinyek szívébe! Ne tapos-sátok el virágjukban a karizmákat! Ők nem a tiétek, csak rátok vannak

bízva. Igen, a szenteket is el lehet vetélni, és Istennek ez végtelenül fáj. És Isten Egyházának is...

A virágot öntözni, táplálni kell! Meg kell védeni a rossz időjárástól! És íme inkább hagyják, hogy a tövisek megfojtsák, a Nap elhervassza őket. Az is előfordul, hogy rálépünk a gyenge hajtásokra, eltapossuk a bimbókat. És Isten nem szedheti le a gyümölcsöt, amelyre számított.

A hattyúra rácsodálkozó kisfiú esete ez, akit édesanyja türelmetlenül kiszakít ámulatából: „Ne ezzel töltsd az időt!” Vannak Brúnók, vannak Klárák, akik nem lesznek szentté, mert ötéves korukban elfojtottuk szemlélődő képességüket. Sohasem élvezheti annak örömét Isten, hogy dicsőítsék és szeressék Őt ezek a gyermekek, akiknek szeretetére és dicsőítésére várt.

Ki védi meg Isten jogait? Ki leplezi le az Isten méltósága ellen elkövetett merényleteket? Ki küzd az Ő igazságáért, az irgalmasságért?

Ó, az a fáradtság, ami túl gyakran nehezedik rá gyermekeink szemére! Azokra a kiábrándult, erőszakot szenvedett, képekkel megtömött szemekre, amelyeket újabb és újabb, egymáson átbukfencező, egyre ijesztőbb, egymást felülmúló képek elszabadult, végtelen egyvelege fáraszt. A féktelen forgatag áradatában szédülés fogja el őket. A világ egyik végéből a másikba, szemfényvesztésből szemfényvesztésbe, szakadékból szakadékba dobálva forogni kezd velük a világ. Ki fogja leleplezni a televízió pusztításait?

A képek világa... a világ képei... A kitörő tűzhányók az ő életükben idéznek elő kitöréseket.

Mindegy, hogy mely napszakban: Még az éjszakát is elrabolja tőlük, amit pedig azért kaptak, hogy Isten karjai között aludjanak.

Mindegy, hogy hol: Kiforgatja eredeti mivoltukból a szelíd tájakat, ahol meg lehetett ízlelni Isten békéjét.

Mindegy, hogy mi: Erőszak, szemérmertlenség, szex és vér... Üresség vagy ürülék áradata... Tele van vele a szem, a fej, tele a szív! De hát legyünk csak realisták!

Ezek után ők is ölni és lopni fognak. Erőszakot fognak alkalmazni, kábítószerre fognak fordulni és nem fogják tiszteletben tartani az életet. Ki fogja őket ebből a pokoli körből kiszakítani? Ki védi meg őket a fertőzéstől?

Mi lesz szemük tiszta fényével, amit mindenkorra elárasztott a sár és a vér özöne? Azok a szemek, amelyek mindent láttak már, hamarosan nem lesznek képesek látni. Közönyös szemükben a világ elhervadt üdesége tükröződik. Amikor látom, miként nő a félelem szökőárja a gyermekek szemében, akkor ezek a szemek kiáltássá válnak: „Tisztítsd meg látásomat, hogy ne ragadjon magával a halál!” Az ilyen félelem már maga a halál. Amit ebben a félelemben láttak, azok holt dolgok. Semmi sem fogja kiemelni őket sírjukból...

A megrontott szemű gyermekek ezreiért „mint a tenger, oly nagy a fájdalom”. Ki fogja őket meggyógyítani?...

Ki hallgatja meg kicsinyeink kérdéseit? Ki fordít időt arra – mert idő kell hozzá –, hogy válaszoljon nekik? Ki engedi, hogy kérdőre vonják saját életével kapcsolatban?...

A gyermekek rabszolgasága ijesztő valósággá vált korunkban. Tudjuk, hogy százezreket tesz ki azoknak a gyermekeknek a száma, akiket olcsó munkára vagy prostitúcióra kényszerítenek egy falat kenyérért. És ez folyik bizonyos civilizáltak mondott országainkban is.

Ki mer tiltakozni a lelki elidegenítés, a lelki prostitúció ellen? Felháborít minket, hogy egy nyolcéves gyermeknek, akinek nincs semmi lehetősége a továbbtanulásra, erejét meghaladó csomagokat kell cipelnie vagy prostituálttá kell válnia ahhoz, hogy megkapja napi rizsadagját.

Az azonban hidegen hagy minket, hogy az iskolai tanítás ritmusa mennyire igénybe veszi a gyermekeket, elfojtja belső életük kibontakozását, összeroppannak az elviselhetetlen kérdések súlya alatt, kínozza őket a tolakodó nyilvánosság, és lelküket a napi bálványoknak kényszerülnek eladni...

Nem elég csupán megfigyelni a gyermek lelkének kibontakozását! Gyengéden és észrevétlenül kell segíteni ebben! Friss levegőhöz kell juttatni, hogy meg ne fulladjon! Jaj azoknak, akik azzal a kifogással nem beszélnek a kicsinyeknek Istenről, a Szentháromságról, az Oltáriszentségről, hogy úgy sem értik! Milyen jupon szorítjuk határok közé befogadó készségüket? Milyen jupon mérjük adagjukat a mi étvágyunkhoz?

Az a különös felfogás, ami egyes hittanítók között kialakult, hogy addig semmiképpen sem beszélnek Istenről, amíg a gyermekek maguk nem kérik, ez az ő szabadságuk erőszakos megsértése, pontosan annak

megtagadása, ami szabaddá tenné őket ebben a világban, ahol minden az ellenkező irányba akarja befolyásolni a gyermekeket.

A gyermekek vallomásai megcáfolják az ilyen csalárd elgondolásokat, amelyeket csak azért hangoztatunk, hogy megszabaduljunk a felelősségtől. Az arsi plébánostól származnak a következő meglepő szavak: „Súlyos igazságtalanságot követünk el az egész világ ellen, ha nem imádkoztatjuk a gyermekeket.”

A gyermekekben nagy a szomjúság arra, hogy megismerjék Istent és mindazt, amit Istenről tudni lehet. Joguk van rá. A gyermekek értelme az igazságra van teremtve, mert teremtője az Igazság, aki maga a Szeretet. Milyen joggal lehet megvonni tőlük?...

Szeretnénk elfojtani a vér kiáltását, és az áldozatokat a feledés országába küldeni, mert megzavarják kényelmünket és leleplezik a meglévő ideológiákat. Ezeknek a tetteknek alázatos igazságával szemben bizonyos tézisek nem állják meg a helyüket. Jól tudják ezt, akik hallgatag összesküvést szőnek e valóság körül. De ha mi hallgatunk, a kövek fogják kikiáltani, és hozzátenném: „A vértanúk felkelnek sírjukból” (II. János Pál pápa). Isten meghallja a kicsinyek kiáltását, ha mi süketek is vagyunk. Meghallja kicsinyeit...

Baktériumokat lélegzünk be a városi levegővel, a félelem kezdi átalakítani viselkedésünket: megbénítja szabadságunkat, megzavarja dicséretünket, elhomályosítja tekintetünket. De ennél is súlyosabb, hogy befolyásolja reményünket. Visszahúzódunk. Elbarikádozzuk magunkat. Páncélt öltünk, mert a félelem ragályos.

Ilyen járvány ellen egyetlen oltóanyag van: erős adag bizalom intravénásan beadva, ami eljut a hevesen dobogó szívbe. Mert a bizalom abból a Szívből ered, amelyet a félelem mint a polip meg akar fojtani, amikor a bűn óceánja szökőárként készül rázúdulni. Segélykiáltást halaltott a mélységből: Abba! Atyám! (Mk 14,36) és megmenekült.

Ha minden ismerős csillag kialudna, egy mégis világítani fog: Isten országának csillaga. Lehet, hogy fekete felhők fogják olykor eltakarni nyugtalan szemünk elől, de fénye újból át fog törni a vastag felhőkön. Népeket és nemzeteket fog a Gyermekek felé vezetni. (vö. Mt 2, 1-12.)

Ennek a Gyermekeknek a szeméből olyan világosságot fogunk méríteni, amely áthatol éjszakáinkon, és nem fogunk többé félni. Olyan bé-

két kapunk, amelynek titkát egyedül Ő ismeri, és nem fogunk többé félni. Odafordulunk ahhoz az Asszonyhoz, aki felénk nyújtja a Gyerme-
ket és nem fogunk többé félni. (vö. Iz 54, 14.)

Senki ne mondja, hogy Ő nem ismeri félelmeinket! Alighogy megszü-
letik, vérfürdő veszi körül bölcsőjét. Mindenképpen félre akarják állí-
tani: Ő is növeli a menekülők szakadatlan áradatát, ami évszázadok óta
betölti az utakat. Éjszaka menekül Egyiptomba, hogy elkerülje a halált.
De a kicsi akkor sem fél. Tudja, hogy nem ejtik el. Tudja, hogy szerez-
tik.

Oly módon hordoz, szemlél és szeret mindannyiunkat, amiről fogal-
munk sincs. Hagyni fogjuk, hogy az Ő karja hordozzon, az Ő tekintete
vegyen körül, és az a Szív szeressen, amely oly gyakran reszket értünk.
És többé nem fogunk félni.

Könyvem elején szoltam emberiségünkkel kapcsolatban egy „sebészeti
beavatkozás” lehetőségéről. Megremeg a hangunk, ha beszélünk róla. De
szívünknek nem kell beleremegnie, mert Isten mindennél hatalmasabb.
Megbízhatunk Sebészünkben. Nem verjük ki a kést a kezéből. Nem ké-
rünk altatást. Ébren maradunk, és a képernyőn követjük a beavatkozás
menetét. Amikor túl félelmetes, becsukjuk szemünket. Nem lesz kétséges
számunkra, hogy az Orvos tudja, mit tesz, hogy Ő a mi Apánk, és csak a
teljes gyógyulás, a dicsőség korszakának reményében avatkozik be.

Falumban egyik rövidlátó gyermek rajzot készített számomra elsőál-
dozása alkalmából. A világot ábrázolja mint egy gránátot, amely éppen
fel akar robbanni. E világ fölött valakinek az arca látható. Brúnó megma-
gyarázta: „Jézus tekintete olyan szelíd, hogy megakadályozza a világ fel-
robbanását.” Fekete pontok láthatók a sárgák között, amint áthaladnak
egy kereszten: „Az emberek csatlakozni fognak az angyalokhoz, de át
fognak haladni a világosság Véréen, ami a Szentlélek”.

Nem, a világ nem fog felrobbanni, mert szüntelenül az Ő tekintete elé,
az Ő Vérének áldozatába helyezzük. Ha városainkat tűz és vér borítja, fel-
lobban majd a másik tűz, és a másik Vér is lecsordul. A tisztító Vér. A sze-
retet Vére, amit szeretetből ontott ki Jézus. És ha a világosság Vére rá-
csordul a tűzvészre, tömjénillat száll fel belőle. Kiegett Földünkre a béke
folyója fog kiáradni. Lázás homlokunkat gyengéden megsimogatja egy
kéz. Sebeinkre drága balzsam fog csordulni, és többé nem fogunk félni!

(Részletek Daniel-Ange: „Az ezredforduló szentjei” c. művéből,

Két Szív Kiadó, 1997.)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiaiilag lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Szíriai Szent Efrém: A Föld lett lábának zsámolya	1
L. Scheffczyk: Szűz Mária, a Messiás Anyja.	2
Szíriai Szent Efrém: Csodálatos Szűz Mária	5
II. János Pál pápa: Ne féljete! Nagy örömet hirdetek.	6
A betlehemi Kisded (P. Reus életéből)	9
II. János Pál pápa: Légy segítség hű népednek!	12
Gobbi atya: Égi ragyogásom	13
Suenens bíboros: Az ádvent Szent Szűze.	13
Mária kegyhelyek	
Török József: Betlehem	14
A világ legelső Mária-kegyhelyén	16
Jézus, minden nemzet Királya	18
A különleges áldás	21
A szentáldozások kilencede	22
A rózsafüzér	
Az egység rózsafüzére	23
Daniel-Ange: Isten meghallja a kicsinyek kiáltását	24

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Jézus, minden nemzet Királyának
képe

Gyermek születik nekünk

A nép, amely sötétben jár,
nagy fényességet lát.
Akik a halál országának árnyékában laknak,
azoknak világosság támad.
Nagy ujjongással töltöd el őket,
kitörő örömet adsz nekik.
Úgy örülnek majd színed előtt,
ahogy aratáskor szoktak örülni,
s ahogy akkor örülnek, amikor a zsákmányt osztják.
Mert terhes igáját, a vállára nehezedő rudat,
sanyargatója botját összetöröd, mint Midián idejében.
Mert minden harcban viselt sarut,
minden vérben forgatott ruhát elégetnek,
s tűznek lesz martaléka.
Mert gyermek születik,
fiú adatik nekünk,
s az ő vállára kerül az uralom.
Így fogják hívni:
Csodálatos, Tanácsadó, Erős, Isten,
Örök Atya, Béke Fejedelme.
Messzire kiterjed majd uralma,
és a békének nem lesz vége
Dávid trónján és királyságában,
amelyet megerősít és megszilárdít
a jog és az igazság által.
Mostantól mindörökké ezt teszi
a Seregek Urának féltő szeretete.

(Iz 9, 1–6.)